

ΒΑΛΙΑ ΤΣΙΝΚ

Η Πηνελόπη

και η πορφυρή μαγεία

Μια συναρπαστική νέα φωνή...
ΚΟΡΝΕΛΙΑ ΦΟΥΝΚΕ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PENELOP UND DER FUNKENROTE ZAUBER

Από τις Εκδόσεις KJB, Φρανκφούρτη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Πηνηλόπη και η πορφυρή μαγεία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Valija Zinck

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Regina Solf

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2745-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2746-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

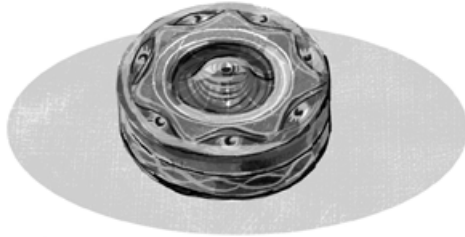
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΒΑΛΙΑ ΤΣΙΝΚ

Η
Πηνελόπη
και η πορφύρα μαγεία

Μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Περιεχόμενα

Πηνελόπη Γκόβιντερ	9
Καταιγίδα	13
Στο βαλτόδασος	19
Καινούρια μαλλιά	23
Ταχυδρομείο	29
Η επιστροφή του γκρι	35
Έρωτας με την πρώτη ματιά	43
Γνωριμίες του δρόμου	51
Φιλίες του δρόμου	57
Ψηλά και μακριά	65
Νέα από τον Πιτς	71
Ο Μπετονιέρας	77
Πώς να κερδίσεις έναν σοκολατοπόλεμο	83
Βαρύ κεφάλι	91
Εξάσκηση, εξάσκηση, εξάσκηση	97
Αιώρηση με τον Τομ και τον Πιτς	103
Το μυστικό της γιαγιάς Ερλίντα	109
Άλφα Ρέγκιους	117
Όραση	123
Επιτέλους ψηλά	127
Δύο επιστολές	133
Σινεμά για χόρταση	143
Τζίνα	149
Καμιά ελπίδα για τον Μπετονιέρα	161
Ζιζανιοπόλεμος	165

Προετοιμασίες	173
Κομμώσεις «Πηνελόπη»	181
Το ταξίδι ξεκινά	185
Το «Αντι-Μάτι»	191
Μαύρος Βάλτος	195
Αναμονή	199
Ο άντρας με τα ψαρίσια μάτια	203
Καταδίωξη	211
Πίσω από τον φράχτη	219
Μεταφορές – Μετακομίσεις «Το έξυπνο φαλάγγι»	225
Έξω	231
Φυγάδες	237
Ο Λέοπολντ διηγείται	243
Μαζί	251
Βύθιση και λησμονιά	259
Λουτσία και Λέοπολντ	265
Εφημερίδα	271

Πηνελόπη Γκόβιντερ

Η Πηνελόπη Γκόβιντερ ήταν ένα παράξενο κορίτσι. Είχε γκριζογάλα μαλλιά που της έπεφταν ως τα μάτια και μύριζε κάρβουνο.

Όταν τη φώναζε η μαμά της, η Πηνελόπη την άκουγε προτού καν η κυρία Γκόβιντερ ανοίξει το στόμα της, κι αμέσως απαντούσε: «Ναι, μαμά, λούστηκα και σήμερα» ή: «Καλά, καλά, θα πάω αμέσως στη γιαγιά τον καφέ της».

Για την Πηνελόπη τα γκριζογάλα μαλλιά ήταν κάτι το εντελώς φυσιολογικό, τα είχε συνηθίσει πια. Τη μυρωδιά του κάρβουνου σπάνια την αντιλαμβανόταν κι ούτε έδινε σημασία στην ικανότητά της ν' ακούει τους άλλους προτού καν μιλήσουν. Το μόνο που την απασχολούσε ήταν η ημέρα των γενεθλίων της. Έλεφετε καλοκαί-

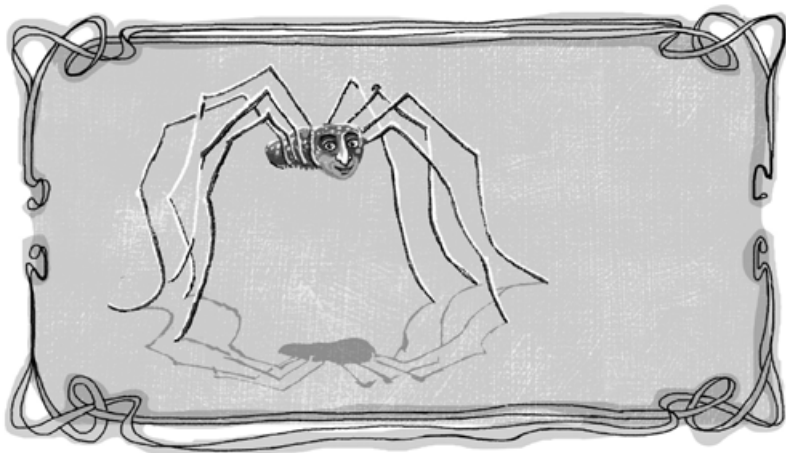
ρι, συγκεκριμένα στις δεκατρείς Αυγούστου. Κάθε χρόνο στις δεκατρείς Αυγούστου έβρεχε. Πάντα. Εκτός από την Πηνελόπη, δεν το πρόσεχε κανείς αυτό. Και καθώς οι περισσότεροι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν ομπρέλες ή αδιάβροχα, δεν πρόσεχαν ούτε πως η βροχή της δεκάτης τρίτης Αυγούστου δε σε μούσκευε ποτέ.

Όταν η Πηνελόπη, στα έβδομα γενέθλιά της, εξομολογήθηκε στη μητέρα της το παράδοξο της βροχής, εκείνη αρχικά χλώμιασε κι έπειτα την κατσάδιασε: «Δε θέλω ν' ακούσω κουβέντα για τέτοιες παλαβωμάρες! Αρκετές είχα μέχρι τώρα στη ζωή μου!» Η Πηνελόπη τη ρώτησε τι εννοούσε, αλλά η κυρία Γκόβιντερ κούνησε μόνο το κεφάλι και η Πηνελόπη πίστεψε για μια στιγμή πως είδε ένα δάκρυ ν' αστράφτει στο μάγουλο της μητέρας. Και καθώς αγαπούσε πολύ τη μητέρα της, αποφάσισε να μην αναφερθεί ποτέ ξανά σ' αυτή την παράξενη βροχή. Ούτε στα όγδοα γενέθλιά της, ούτε ποτέ.

Η Πηνελόπη και η μητέρα της ζούσαν μαζί με τη γιαγιά Ερλίντα και την γκρίζα γάτα Κουκού σε ένα μικρό, μονίμως παγωμένο ξύλινο σπιτάκι στα περίχωρα, δίπλα στα βαλτώδη δάση. Η Πηνελόπη αγαπούσε πολύ το σπίτι της, κι ας μην είχε τις συνηθισμένες ανέσεις. Πάνω απ' όλα το αγαπούσε επειδή έμοιαζε σαν να ήταν καλυμμένο με δέρμα δράκου. Κι αυτό γιατί παλιότερα οι τοίχοι του ήταν κατακόκκινοι, κι η μητέρα τους είχε περάσει από πάνω με σκούρα πράσινη μπογιά. Κάθε χρόνο, μετά τις μπόρες του καλοκαιριού, η πράσινη

μπογιά έτρεχε από τα σανίδια του κι από κάτω ξεπρόβαλλε όλο και περισσότερο από το παλιό κόκκινο χρώμα. Μέχρι που κάποια στιγμή το σπίτι γινόταν κοκκινοπράσινο εμπριμέ.

Ο πατέρας της Πηνελόπης δε ζούσε μαζί τους στο δρακόσπιτο. Για την ακρίβεια δε ζούσε πουθενά, γιατί είχε πεθάνει όταν η Πηνελόπη ήταν μικρή. Της έλειπε, παρόλο που δεν τον είχε γνωρίσει αρκετά. Το μόνο που είχε από κείνον ήταν η γάτα του, η Κουκού, και μια παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία, πολύ ταλαιπωρημένη από το πέρασμα του χρόνου. Στη φωτογραφία φαινόταν ένας μακρυμάλλης άντρας που αγκάλιαζε χαμογελαστός τη μαμά της Πηνελόπης – η οποία είχε μια στρογγυλή κοιλιά, που έκρυβε μέσα την Πηνελόπη μωρό, και καθόλου ρυτίδες στο κούτελο. Εκτός απ' αυτά τα δυο δεν υπήρχε τίποτα μέσα στο σπίτι που να θυμίζει τον πατέρα. Η κυρία Γκόβιντερ είχε χαρίσει όλα του τα πράγματα, γιατί της έφερναν θλίψη. Η Πηνελόπη στενοχωριόταν λιγάκι γι' αυτό. Θα 'θελε πολύ να μάθει περισσότερα για τον πατέρα της και πίστευε πως τα προσωπικά του αντικείμενα θα τη βοηθούσαν να τον γνωρίσει καλύτερα. Μερικές φορές, όταν ρωτούσε για κείνον, η γιαγιά Ερλίντα έλεγε: «κρίμα που το παλικάρι δεν είναι πια στη ζωή», αλλά η μαμά παρέμενε σιωπηλή.

Καταιγίδα

Κάποιο μελαγχολικό πρωινό Παρασκευής του Απρίλη, η Πηνελόπη ξύπνησε από κάτι που της γαργαλούσε τη μύτη.

«Σταμάτα, Κουκού!» μουρμούρισε μισοκοιμισμένη ακόμη. Την ίδια στιγμή όμως συνειδητοποίησε πως η γάτα βρισκόταν κουλουριασμένη στα πόδια της, ζεσταίνοντάς τη σαν θερμοφόρα, και ότι αυτό που τη γαργαλούσε έμοιαζε να έχει πολλά παραπάνω πόδια από μια γάτα.

«Άγια μου αγελάδα των βάλτων!» Η Πηνελόπη πετάχτηκε απάνω τινάζοντας αηδιασμένη από το πρόσωπό της ένα τεράστιο καφεκίτρινο φαλάγγι*. «Τι στο καλό;»

* Δηλητηριώδης αράχνη με μικρό σφαιρικό σώμα και πολύ μακριά πόδια. (Σ.τ.Μ.)

ετοιμάζει το πρωινό. Τσάι βερβένας* και ψωμάκια με βούτυρο. Αυτό έφτιαχνε πάντα όταν έτρωγε χωρίς τη μητέρα. Η κυρία Γκόβιντερ έπαιζε κλαρινέτο και δούλευε στο θέατρο της πόλης. Όταν είχε παράσταση επέστρεφε στο σπίτι μετά τα μεσάνυχτα. Το επόμενο πρωί κοιμόταν λίγο παραπάνω και τότε η Πηνελόπη έτρωγε μόνη της το πρωινό της. Έτσι και σήμερα. Έκοβε μικρές μπουκιές από το ψωμάκι της και χάζευε παράλληλα τις σταγόνες της βροχής, που γλιστρούσαν στο τζάμι σε ακανόνιστη τροχιά. Κρίμα που δεν ήταν σαν τη βροχή των γενεθλίων της! *Θα γίνω μούσκεμα μέχρι να φτάσω στη στάση του λεωφορείου*, σκέφτηκε η Πηνελόπη και ήπια ακόμα μια γουλιά απ' το τσάι της.

Βγαίνοντας από το σπίτι, ο παγωμένος αέρας τής μαστίγωσε το πρόσωπο. Έσκυψε το κεφάλι της ανάμεσα στους ώμους κι έβγαλε το ποδήλατό της απ' την αποθηκούλα. Ο δρόμος που οδηγούσε απ' το κοκκινοπράσινο σπιτάκι ως τη δημοσιά ήταν ένα αμμώδες μονοπάτι γεμάτο στροφές, που στις άκρες του θέριευαν τα αγριόχορτα. Η Πηνελόπη περισσότερο έσπρωχνε παρά καβαλούσε το ποδήλατο και μόνο όταν έφτανε στην παλιά οξιά, απ' όπου ξεκινούσε ο ασφαλτοστρωμένος δρόμος, μπορούσε ν' ανέβει επάνω και να κάνει

* Βερβένα: βότανο με ελαφρώς πικρή γεύση και πλούσιο άρωμα, γνωστό από την αρχαιότητα ως ιεροβότανο, με δράση επουλωτική και παυσίπονη. (Σ.τ.Μ.)

πετάλι διασχίζοντας τον απότομο λόφο μέχρι το χωριό.

Εκείνο το πρωινό διασταυρώθηκε μ' ένα άγνωστο τρακτέρ. Ερχόταν με ταχύτητα και θόρυβο καταπάνω της ακριβώς τη στιγμή που η Πηνελόπη έκανε τον γύρο μιας μεγάλης λίμνης. Το απέφυγε τελευταία στιγμή και, καθώς το όχημα την προσπερνούσε, επιτάχυνε και βούτηξε κατευθείαν μέσα στη λίμνη. Το νερό και η λάσπη πετάχτηκαν έξω σαν ένας ογκώδης χείμαρρος και πιτσιλίσαν το κορίτσι. Η Πηνελόπη ένιωθε λες και μόλις την είχαν τραβήξει έξω από έναν βρόμικο βούρκο.

«Ανόητε καρουμπαλοκέφαλε! Θα το πληρώσεις αυτό διπλά και τρίδιπλα. Έχεις τον λόγο μου!» ούρλιαξε στο τρακτέρ και σκούπισε όπως όπως το πρόσωπό της. Τι μέρα ήταν η σημερινή; Πρώτα ένα αρθρόποδο στη μύτη της και τώρα ένα βρόμικο ντους εξαιτίας ενός τρακτέρ. «Κι εσύ!» τα έβαλε με τον δρόμο. «Δεν μπορούσες να έχεις μια αλλιώτικη στροφή;»

Φυσικά ο δρόμος δεν απάντησε και η Πηνελόπη συνέχισε να κάνει πετάλι ως τη στάση του λεωφορείου.

«Μπα, έκανες το μπανάκι σου στον βάλτο;» ρώτησε ο οδηγός με μια γκριμάτσα. Η Πηνελόπη δεν είχε καμία όρεξη να απαντήσει.

Στο σχολείο έβγαλε από πάνω της τα βρεγμένα ρούχα, τα κρέμασε στην πόρτα του ντουλαπιού της και πήρε από τον αθλητικό της σάκο ένα βρομερό κοντομάνικο

μπλουζάκι και ένα βρομερό κοντό σορτσάκι. Δεν ήταν αρκετά για ένα κρύο και υγρό πρωινό του Απρίλη σαν το σημερινό, αλλά καλύτερα απ' το τίποτα, σκέφτηκε και ήταν σίγουρη πως θα τα έβγαζε πέρα, δεν ήταν δα και κανένα άμαθο μπουμπουκάκι. Όταν όμως τα δόντια της άρχισαν να κροταλίζουν στο μάθημα ενοχλώντας τον κύριο Πουμπφ σε τέτοιο βαθμό, που αντί να τραβήξει ίσια γραμμή στον πίνακα έκανε ζιγκ ζαγκ, ο δάσκαλος φώναξε δυνατά: «Αρκετά με το κροτάλισμα! Αγόρια και κορίτσια της 5β, απαιτείται αλληλεγγύη! Τόσο προς εμένα, τον καημένο το μαθηματικό σας, όσο και προς την αξιότιμη δεσποινίδα Γκόβιντερ. Ποιος θα ήθελε να αναλάβει το καθήκον να τη γλιτώσει από μια επικείμενη πνευμονία;»

Η σωστή ερώτηση ήταν: ποιος δε θα ήθελε. Γιατί όλοι ήταν πρόθυμοι. Κι έτσι, λίγη ώρα αργότερα η Πηνελόπη βρέθηκε αγκαλιά με μια ολομέταξη φανέλα, ένα ζιβάγκο στο χρώμα της μέντας, ένα πουλόβερ με κουκούλα, ένα μάλλινο γιλέκο, ένα πορτοκαλοκόκκινο ριγέ αλλά και ένα καφέ κασκόλ, ένα κάπως τραχύ κολάν, έναν βιολετή φιόγκο για τα μαλλιά, μια κορδέλα για το μέτωπο, ένα ασημένιο δαχτυλίδι με διακοσμητικά τριαντάφυλλα, ένα μανταρισμένο καλσόν και μια μπεζαθλητική φόρμα.

«Μόνο τα παπούτσια λείπουν», αστειεύτηκε ο κύριος Πουμπφ. Και τότε δυο αδύνατα κατάξανθα αγόρια πετάχτηκαν από το τελευταίο θρανίο και πλησίασαν διστακτικά. Ο Τομ και ο Πιτς. Είχαν το ίδιο κενό

ανάμεσα στα δόντια, το ίδιο χαμόγελο και τα ίδια κιτρινοπράσινα αθλητικά παπούτσια, τα οποία πρόσφεραν στην Πηνελόπη, το αριστερό στο νούμερο 38 και το δεξί στο νούμερο 39.

«Δε μας πειράζει να χοροπηδάμε στο ένα πόδι μέχρι αύριο!» φώναξε ο Πιτς, ο οποίος απίθωσε μεγαλοπρεπώς τα παπούτσια στο θρανίο της Πηνελόπης και χοροπήδησε πιασμένος αγκαζέ με τον Τομ πίσω στη θέση του. Όλοι οι μαθητές και οι μαθήτριες της τάξης έβαλαν τα γέλια και η Πηνελόπη δεν είχε λόγια. Ένιωθε γεμάτη ευγνωμοσύνη. Είχε ιδρώσει βέβαια με όλα αυτά τα ρούχα και τα πόδια της κολυμπούσαν μέσα στα παπούτσια, αλλά τι σημασία είχε;

Κατά τα άλλα δε συνέβησαν πολλά πράγματα εκείνο το πρωινό και όταν ήρθε η ώρα του γυρισμού, θα μπορούσε κάλλιστα να ξαναφορέσει τα δικά της ρούχα, που είχαν πια στεγνώσει. Αλλά δεν ήθελε να αποχωριστεί τόσο γρήγορα αυτή την αίσθηση πως την αγκάλιαζε όλη η τάξη.

Στο βαλτόδασος

Η καταγιίδα είχε κοπάσει και είχε δώσει τη θέση της σε μια ελαφριά ψιγάλα. Η Πηνελόπη έκοψε δρόμο μέσα απ' το βαλτόδασος. Αν διέσχιζε το χωριό από τη στάση του λεωφορείου μέχρι το δρακόσπιτο, χρειαζόταν ακριβώς είκοσι ένα λεπτά, μέσα από το δάσος όμως, μόνο δώδεκα. Όποιος έχει μπει έστω μια φορά σ' ένα βαλτόδασος γνωρίζει ότι οι δρόμοι εκεί είναι λίγοι και στενοί, και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να τους εγκαταλείψεις. Αν βγεις εκτός πορείας, κινδυνεύεις να βρεθείς σε μια στιγμή βυθισμένος στον κρύο βούρκο ως το στέρνο ή και ακόμα πιο βαθιά. Κι αν έχεις την απίθανη τύχη να καταφέρεις να ξαναβγεις, θα πρέπει να συνεχίσεις τον δρόμο σου μόνο με τις κάλτσες, κι αυτές λασπωμένες. Ο βούρκος σου ρουφά τα παπούτσια

απ' τα πόδια, τα καταπίνει και δε σ' τα δίνει ποτέ ξανά.

Καθώς η Πηνελόπη οδηγούσε προσεκτικά το ποδήλατό της πάνω από μια ροζιασμένη ρίζα, παραλίγο να γλιστρήσει. Τόσο υγρό ήταν σήμερα το μονοπάτι. Άρπαξε γερά το τιμόνι, γαντζώθηκε με τα δάχτυλα των ποδιών της στα υπερβολικά μεγάλα αθλητικά παπούτσια, έστριψε με μεγάλη προσοχή γύρω απ' το επόμενο δέντρο και ξαφνικά κοκάλωσε απ' τον τρόπο.

Κάτι υπήρχε στον δρόμο μπροστά της. Κάτι που δεν είχε θέση σ' ένα βαλτόδασος, αλλά σε έναν γυναικείο λαιμό. Ένα κυπαρισσί κομμάτι υφάσματος διακοσμημένο με ροζ τριαντάφυλλα. Η Πηνελόπη αναγνώρισε αμέσως το μαντίλι της μητέρας της.

Τι δουλειά έχει πεσμένο στον δρόμο; αναρωτήθηκε και το σήκωσε. Κοίταξε γύρω της, αλλά το μόνο που είδε ήταν τα δέντρα, το μουσκεμένο γρασίδι και τον άνεμο που ανακάτωνε τα γκρίζα μαλλιά της.

«Μαμά», είπε σιγανά, «είσαι εδώ;»

Καμία απάντηση. Η Πηνελόπη έχωσε το μαντίλι στην τσέπη του μάλλινου γιλέκου της, έριξε άλλη μια βιαστική ματιά γύρω της κι έπειτα συνέχισε να κάνει πετάλι όσο γρήγορα της επέτρεπε το υγρό μονοπάτι.

Με τα δάχτυλα μουδιασμένα απ' το σφίξιμο του τιμονιού χτύπησε την κοκκινοπράσινη εξώπορτα, αλλά στο εσωτερικό του σπιτιού επικρατούσε ησυχία.

«Μαμά!» φώναξε η Πηνελόπη. «Γιαγιά Ερλίντα! Ανοιξτε!»

Καμία απάντηση. Η Πηνελόπη έκανε τον γύρο του σπιτιού και κοίταξε από το παράθυρο. Καμία κατσαρόλα δεν έβραζε στο μάτι της κουζίνας, καμία κυρία Γκόβιντερ δεν εξασκούσαν στο κλαρινέτο, καμία γιαγιά Ερλίντα δεν τακτοποιούσε τη συλλογή της με τα νομίσματα, μοναχά η γκριζα Κουκού άραζε κουλουριασμένη σε μια πολυθρόνα.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; αναρωτήθηκε η Πηνελόπη και κάθισε στο στενό ξύλινο σκαλοπάτι της εξώπορτας. Ξαφνικά η γλώσσα της άρχισε να πλαταγίζει. Πάντα το έκανε αυτό όποτε η Πηνελόπη σκεφτόταν πολύ έντονα. Δεν ήταν δυσάρεστη η αίσθηση, απλώς μερικές φορές κάπως ενοχλητική.

«Ουρανέ μου μεγαλοδύναμε, παιδάκι μου, ήρθες επιτέλους!»

Η γιαγιά Ερλίντα εμφανίστηκε ξαφνικά στο πλατύσκαλο. Η Πηνελόπη την αναγνώρισε από τη φθαρμένη λαδιά καμπαρντίνα και τη χοντρή κοιλιά που κρυβόταν από κάτω· κατά τ' άλλα η γιαγιά έδειχνε σήμερα εντελώς διαφορετική. Το δέρμα της ήταν γκριζο, τα βαμμένα καστανά μαλλιά της εντελώς ξεχτένιστα, τα μάτια πρησμένα και η μύτη κατακόκκινη. Τι είχε συμβεί;

«Η μητέρα σου είχε ένα ατύχημα». Η γιαγιά Ερλίντα σωριάστηκε στο στενό σκαλοπάτι δίπλα στην Πηνελόπη.

«Τι πράγμα;» Η Πηνελόπη πετάχτηκε όρθια.

«Ήσυχασε, ησυχασε. Δεν είναι πολύ άσχημα. Μπορούμε να πάμε να τη δούμε αμέσως».

Στη μεγάλη διαδρομή με το λεωφορείο ως το νοσοκομείο, η γιαγιά Ερλίντα τής εξήγησε ότι η μητέρα χτύπηθηκε στο χωριό από ένα τρακτέρ. Τη γλίτωσε μόνο με μερικές μελανιές, αλλά αμέσως μετά το χτύπημα έπεσε λιπόθυμη.

«Είχε πάει και η μαμά σήμερα», στραβοκατάπιε η Πηνελόπη, «στο βαλτόδασος;»

«Όχι, γιατί;» ρώτησε η γιαγιά Ερλίντα.

«Επειδή... αχ, τίποτα», είπε η Πηνελόπη και κοίταξε από το παράθυρο τον κάμπο και το δάσος στο βάθος.

Η Πηνελόπη είναι ένα παράξενο κορίτσι:
τα μαλλιά της είναι γκρίζα σαν της γιαγιάς της
και ξέρει πάντα τι θα τη ρωτήσει η μητέρα της,
προτού καν εκείνη ανοίξει το στόμα της. Όμως
ένα πρωί αλλάζουν όλα· η Πηνελόπη ξυπνάει
και τα μαλλιά της είναι κατακόκκινα! Ταυτόχρονα,
νιώθει μέσα της μια πρωτόγνωρη δύναμη.
Την ίδια μέρα μαθαίνει πως ο πατέρας της είναι
ακόμη ζωντανός, ενώ τόσο καιρό πίστευε πως ήταν
νεκρός. Χωρίς να πει τίποτα σε κανέναν, η Πηνελόπη
αποφασίζει να τον αναζητήσει. Ούτε που φαντάζεται
όμως σε τι περιπέτειες πάει να μπλέξει...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2745-4

9 786180 127454

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗ: 20674